

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC-GIẢ: J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA

TÌNH-CỜ GẶP-GỠ

(Tiếp theo)

VÀI tuần sau, bà Vệ-nỗ-linh sai Luy-xi ra ngoài phố có việc. Cô bị kích-thích mạnh-mẽ bởi một trường-hợp lạ-lùng. Về đến nhà, không kịp bỏ mũ, cô chạy vào phòng ăn, là nơi mẹ nuôi cô và Ê-mi-li đương khâu. Cô thở hào-hiền, nói lớn rằng:

—Má ơi! Ước chi má biết việc mới xảy đến cho con! Ồ! Lạ-lùng *biết bao!*

Bà Vệ-nỗ-linh nẩy một nụ cười hiền-từ, nhìn về mặt trẻ-trung bị sức kích-thích làm cho đỏ hồng. Bà hỏi rằng:

—Có việc gì xảy ra đó, con?

Luy-xi đáp:

—Con đương đi về nhà, thì một cái xe có hai con ngựa đẹp kéo, vượt qua con. Trong xe chỉ có một ông già, trông sang-trọng lắm. Mặt hốc-hác của ông có vẻ nghiêm-khắc và buồn-rầu. Ông nhìn con chăm-chăm. Dưới hai hàng lông mày rậm, cặp mắt sắc-sảo của ông chuyên-chú vào con không rời. Con bắt mắt-cỡ và đỏ mặt. Lúc xe ngựa gần đi qua ngã quẹo, ông còn ngoái cổ lại và càng lâu càng có vẻ buồn. Há chẳng lạ-lùng sao, thưa má? Không biết ông già đó là ai?

Bà Vệ-nỗ-linh không trả lời liền. Bà dường như mãi-miết nhìn lại cuộc dĩ-vãng. Bà buông tay để vải may rơi xuống đầu-gối, và tung tầm con mắt ra ngoài cửa sổ, trầm-ngâm nhìn vùng trời xám ngắt. Thấy Luy-xi dứt tiếng đã lâu, bà bèn hỏi rằng:

—Này, con ơi, hết rồi sao? Không còn chi nữa sao?

—Con đi một quãng đường nữa, thì cái xe ngựa ấy quay lộn lại và ở trước mặt con. Con dừng chơn, nhìn khung

kinh tiệm buôn để tránh mặt ông già ấy. Nhưng khi con đánh bạo xây lại, thì con thấy xe ngựa đã dừng hẳn. Tên đầy-tớ theo hầu từ trên ghế trượt xuống, đứng thẳng bên cạnh ông chủ, dường như để nghe ông sai-bảo. Đoạn, hắn ngả nón chào và trở bước, còn xe ngựa cứ đi. Nhưng nào đã hết. Lúc con gần đến nhà, con nhận thấy hắn theo dõi con và đứng cách con một đôi đường. Chắc hẳn biết rằng con thấy hắn, nên hắn làm bộ tìm-kiếm người khác; nhưng hắn cứ đứng đó cho tới khi con vào nhà. Bấy giờ con còn nhìn qua cửa mở hé, thì một phút sau, hắn đi qua, ghi số nhà, rồi vội-vã đi thẳng.

Ê-mi-li cười mà rằng:

—Này, em, đó là một sự gặp-gỡ lạ-lùng! Chắc có người đề ý đến em; nào ai biết đâu một ngày kia má và tôi sẽ hay tin em được kể-tự ông già sang-trọng ấy luôn với cái xe ngựa đẹp-đẽ của ông!

Bà Vệ-nỗ-linh chẳng nói nửa lời. Bấy giờ bà có bất-luận ý-tưởng nào, bà cũng không bày-tỏ. Suốt hai ngày sau, bà có vẻ lo-lắng, bồn-chồn. Mỗi người đưa thơ dường như làm cho bà kinh-hãi khôn xiết. Nếu có xe ngựa đi qua phố, thì người nhà thấy bà sợ nó dừng lại trước cửa.

Ngày thứ ba, người đưa thơ thứ nhứt đem cho bà một bức thơ; bà đọc đi, đọc lại rất cần-thận. Ban đầu bà chẳng nói với ai về bức thơ ấy, nhưng một lúc sau, bà kéo Luy-xi ra một chỗ vắng, cất giọng hơi run-run mà rằng:

—Con ơi, bức thơ này có quan-hệ đến chính thân con. *(Còn tiếp)*